

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců JUDr. Vladimíry Čítkové a Mgr. Pavla Riedlbaucha ve věci

žalobkyně: **Mgr. K. E.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Kšádou
sídlem Počernická 3104/27, 100 00 Praha 10

proti

žalovaným: **1. FCC Česká republika, s. r. o.**, IČO: 45809712
sídlem Ďáblická 791/89, 182 00 Praha 8
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Řandou, LL.M.
sídlem Truhlářská 13-15, 110 00 Praha 1

2. Hlavní město Praha, IČO: 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem prof. Dr.h.c. JUDr. Janem Křížem, CSc.
sídlem Rybná 678/9, 110 00 Praha 1

o zaplacení 2 091 491 Kč s příslušenstvím; k odvolání všech účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 2. června 2020, č. j. 24 C 154/2017-246

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit soudní poplatek z žaloby vůči žalované 2) ve výši 104 570 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku na účet soudu I. stupně.

- III. Žalovaná 1) je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení 20 570 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované 2) na náhradu nákladů odvolacího řízení 900 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta.

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala proti žalované 2) zaplacení částky 2 091 491 Kč příslušenstvím (výrok I), uložil žalované 1) povinnost zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku částku 2 091 491 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 178 041 Kč od 18. 2. 2017 do zaplacení, z částky 178 041 Kč od 20. 5. 2017 do zaplacení, z částky 178 041 Kč od 25. 8. 2017 do zaplacení, z částky 512 902 Kč od 24. 10. 2018 do zaplacení, z částky 121 117,50 Kč od 8. 12. 2018 do zaplacení, z částky 242 235 Kč od 15. 5. 2018 do zaplacení, z částky 121 117,50 Kč od 5. 9. 2019 do zaplacení, z částky 559 996 Kč od 22. 11. 2019 do zaplacení (výrok II) a zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po žalované 2) zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 149 549,50 Kč od 30. 11. 2017 do 23. 10. 2018, z částky 121 117,50 Kč od 1. 2. 2018 do 23. 10. 2018, z částky 121 117,50 Kč od 1. 5. 2018 do 23. 10. 2018, z částky 121 117,50 Kč od 1. 8. 2018 do 23. 10. 2018, z částky 121 117,50 Kč od 1. 8. 2018 do 7. 12. 2018, z částky 121 117,50 Kč od 1. 2. 2019 do 14. 5. 2019, z částky 121 117,50 Kč od 1. 5. 2019 do 14. 5. 2019, z částky 121 117,50 Kč od 1. 8. 2019 do 4. 9. 2019 a z částky 559 996 Kč od 1. 11. 2019 do 21. 11. 2019 (výrok III). Dále uložil žalované 1) povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 520 137,40 Kč k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV), uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované 2) náklady řízení ve výši 2 100 Kč k rukám zástupce žalované 2) do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok V) a uložil žalované 1) povinnost zaplatit náklady řízení České republiky na účet soudu I. stupně ve výši 1 050 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VI).
2. Rozhodl tak v řízení, v němž se žalobkyně - po spojení věcí vedených původně u soudu I. stupně na základě žaloby ze dne 26. 5. 2017 pod sp. zn. 24 C 154/2017, ze dne 28. 2. 2017 pod sp. zn. 23 C 39/2017 a ze dne 29. 8. 2017 pod sp. zn. 16 C 75/2017 (usnesením soudu I. stupně ze dne 20. 9. 2017, č. j. 24 C 154/2017- 31, pod sp. zn. 24 C 154/2017), po následném opakovaném rozšíření žaloby (kdy tyto změny byly soudem I. stupně vždy přípuštěny) a po vyloučení části nároku k samostatnému řízení - domáhala po každé z žalovaných zaplacení výsledné částky 2 091 491 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši jako bezdůvodného obohacení v souvislosti s užíváním nemovitostí - pozemků (specifikovaných v žalobě a jejích změnách) nacházejících se v katastrálním území xxx v obci Praha žalovanou 1) bez právního důvodu za celkové období od 1. 2. 2014 do 27. 12. 2017.
3. Účastníkem řízení na straně žalované byla původně (na základě uvedených žalob) jen žalovaná 1); v průběhu řízení žalobkyně podáním došlým soudu I. stupně dne 31. 8. 2018 navrhla přistoupení dalšího účastníka do řízení jako žalované 2) a to hlavního města Prahy - s odkazem na závěry jiného senátu soudu I. stupně vyslovené v nepravomocném rozhodnutí v obdobném řízení (vedeném pod sp. zn. 18 C 8/2017) k pasivně legitimovanému subjektu i tímto směrem koncipovanou obranu žalované 1), kdy vstup tohoto účastníka do řízení byl přípuštěn usnesením soudu I. stupně ze dne 14. 5. 2019, č. j. 24 C 154/2017-92 (které nabylo právní moci dne 31. 5. 2019), přičemž dne 14. 5. 2019 byly žalované 2) doručeny žaloby včetně všech jejich rozšíření do té doby žalobkyní učiněných a soudem I. stupně přípuštěných. Žalobkyně uvedenými žalobami uplatnila nárok na vydání bezdůvodného obohacení vždy za tři měsíce (žalobou ze dne 28. 2. 2017 za období únor - duben 2014, žalobou ze dne 26. 5. 2017 za období květen - červenec 2014 a žalobou ze dne 29. 8. 2017

za období srpen 2014 - říjen 2014) a to ve výši 186 567 Kč s příslušenstvím za každé z takto vymezených období s odůvodněním, že je podílovou spoluvlastnicí nemovitostí označených v katastrálním území xxx v obci Praha jako pozemky parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx s tím, že u pozemku parc. č. xxx nebylo vlastnictví žalobkyně dosud vyznačeno v katastru nemovitostí (nárok s tímto pozemkem související byl později vyloučen k samostatnému řízení, jak bude zmínka níže - poznámka odvolacího soudu) a s tím, že pozemek parc. č. xxx byl žalobkyni vrácen dne 16. 12. 2014, přičemž žalovaná 1) - dříve pod názvem A.S.A., spol. s r. o. - tyto pozemky v uvedených období fakticky užívala a za jejich užívání přes výzvy žalobkyni ničeho nehradila. Žalobkyně, které připadá vlastnictví ideální 1/2 pozemků, výši bezdůvodného obohacení vypočetla v souladu se znaleckým posudkem Ing. Marie Rozkošné (č. posudku 897-02-2014, jehož závěry přijaly soudy v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 5 C 41/99), která stanovila výši bezdůvodného obohacení na částku 15 Kč za m² pozemku parc. č. xxx, což dopadá i na pozemek parc. č. xxx, a na částku 10 Kč za m² pozemku parc. č. xxx za měsíc. Žalobkyně tak požadovala měsíčně celkem částku 62 189 Kč s tím, že sestává z částky 40 372 Kč u pozemku parc. č. xxx, z částky 2 842,50 Kč u pozemku parc. č. xxx a z částky 18 975 Kč u pozemku parc. č. xxx. Žalovaná 1) na výzvy žalobkyně před podáním žalob k vydání bezdůvodného obohacení nereagovala, případně její stanoviska byla vždy odmítavá, když odkazovala na podnájemní smlouvu z 1. poloviny 90. let minulého století uzavřenou s Hlavním městem Prahou, na základě které byla oprávněna užívat pozemky do roku 2047, tato smlouva byla v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 5 C 41/99 uznána neplatnou, přičemž závazky z neplatné smlouvy mají vliv na vypořádání závazku mezi účastníky neplatné smlouvy. Účastníky neplatné podnájemní smlouvy byly Hlavní město Praha jako nájemce a žalovaná 1) - tedy společnost FCC Česká republika, s. r. o., pod dřívější obchodní firmou A.S.A., spol. s r. o. - jako podnájemce, protože žalovaná 1) odmítá svou pasivní legitimaci ve vztahu k žalobkyni, která nebyla účastníkem podnájemní smlouvy; právní předchůdkyně žalobkyně tehdy vystupovala v pozici nájemce a měla uzavřenou nájemní smlouvu s Hlavním městem Prahou. Tento názor žalované 1) je podle mínění žalobkyně platný pouze pro řízení vedené soudem I. stupně pod sp. zn. 5 C 41/99; jakmile bylo soudy najisto postaveno, že nájemní a potažmo podnájemní smlouva jsou neplatné, pro další časové období po vydání konečných rozhodnutí není možné postupovat podle plnění z právního důvodu, který odpadl. Otázka neplatnosti smlouvy byla projednávána před soudy všech stupňů, když byla řešena rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 8. 3. 2001, č. j. 5 C 41/99-204, dále rozhodnutí Městského soudu v Praze (ze dne 3. 10. 2001, č. j. 23 Co 280/2001-310 - poznámka odvolacího soudu), Nejvyššího soudu (ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 33 Odo 793/2001 - poznámka odvolacího soudu) a naposledy usnesením Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2011, sp. zn. II. ÚS 1220/08. Teprve po datu 5. 5. 2011 je postaveno najisto, že nájemní a podnájemní smlouva jsou neplatné a nároky z tohoto neplatného vztahu nelze již dále uplatňovat - po tomto datu již věc nepodléhá režimu plnění z neplatné nájemní či podnájemní smlouvy, je potřeba ji posoudit jako bezdůvodné obohacení z protiprávního užití cizí hodnoty, a pasivní legitimace na straně žalované 1) je nepochybná.

4. Žalovaná 1) s uplatněným nárokem na vydání bezdůvodného obohacení nesouhlasila. Nesporovala vlastnictví žalobkyně k pozemkům parc. č. xxx a parc. č. xxx, ani skutečnost, že tyto pozemky v rozhodné době užívala, namítala ale, že není povinna žalobkyni cokoli za jejich užívání platit. Zásadní obrana žalované 1) spočívá v námitce nedostatku její pasivní legitimace vůči žalobkyni - žalobkyně se podle žalované 1) mylí ve své argumentaci, že má od určitého data sama přímý nárok proti žalované 1) na vydání bezdůvodného obohacení. Žalovaná 1) získala předmětné pozemky k výstavbě areálu skládky komunálního odpadu v xxx podnájemní smlouvou ze dne 5. 11. 1992, kterou uzavřela spolu s další smlouvou o výstavbě a provozu skládky komunálního odpadu s hl. m. Prahou, a to na dobu do roku 2047. V žalobkyní zmíněné věci sp. zn. 5 C 41/99 byla žalovaná 1) i tehdy žalována, a to právní předchůdkyní žalobkyně, ovšem žaloba proti ní (tehdy ještě pod obchodní firmou A.S.A., spol. s r. o.) byla mezitímním rozsudkem zamítnuta a jedinou

odpovědnou osobou bylo uznáno Hlavní město Praha s tím, že zmíněná podnájemní smlouva je neplatná, což bylo potvrzeno všemi dalšími rozhodnutími vyšších soudních instancí. Okolností, že je soudem konstatována neplatnost podnájemní smlouvy, ještě nevzniká právní vakuum, v němž by dodatečně určený vlastník části pozemků, které jsou předmětem neplatné nájemní smlouvy, měl vůči uživateli pozemku, v daném případě žalované 1), z této věci nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Situace se totiž od uvedeného předcházejícího řízení právně ani skutkově nezměnila, tehdy také žalobkyně jako právní předchůdkyně dnešní žalobkyně získala do vlastnictví pozemek, který byl pronajatý žalované 1) Hlavním městem Prahou shora uvedenou podnájemní smlouvou a tehdejší žalobkyní uplatněný nárok na vydání bezdůvodného obohacení vůči žalované 1) nebyl dán, což platí i dnes. Vypořádání bezdůvodného obohacení je možné z titulu neplatné nájemní smlouvy jen mezi osobami, které nájemní smlouvu uzavřely, a tomu odpovídá i ustálená judikatura. Žalobkyní zmiňovaná rozhodnutí potvrdila, že neplatnost podnájemní smlouvy nemá žádný vliv na vznik tvrzeného nároku, neboť vypořádání nároku z neplatné smlouvy je výlučně věcí účastníků neplatné smlouvy a nikoho jiného.

5. Žalobkyně v průběhu řízení opakovaně rozšířila svůj žalovaný nárok na zaplacení bezdůvodného obohacení o další období užívání uvedených pozemků žalovanou 1) bez právního důvodu - vždy o tři měsíce, přičemž ve vztahu k pozemku parc. č. xxx požadovala bezdůvodné obohacení jen do 16. 12. 2014, kdy byl uvedený pozemek žalobkyni žalovanou 1) vrácen. Usnesením soudu I. stupně ze dne 20. 9. 2018, č. j. 24 C 154/2017-71 (které nabylo právní moci dne 22. 10. 2018) byly připuštěny změny žaloby učiněné podáními došlými soudu I. stupně dne 4. 12. 2017, dne 31. 1. 2018, dne 27. 4. 2018 a dne 31. 7. 2018; usnesením soudu I. stupně ze dne 5. 12. 2018, č. j. 24 C 154/2017-78 (které nabylo právní moci dne 10. 12. 2018) byla připuštěna změna žaloby došlá soudu I. stupně dne 30. 10. 2018; při jednání dne 13. 5. 2019 soud I. stupně připustil změnu žaloby učiněnou podáními došlými dne 28. 3. 2019 a dne 30. 4. 2019; usnesením soudu I. stupně ze dne 27. 8. 2019, č. j. 24 C 154/2017-156 (které nabylo právní moci dne 9. 9. 2019) byla připuštěna změna žaloby došlá soudu I. stupně dne 25. 7. 2019 a usnesením ze dne 20. 11. 2019, č. j. 24 C 154/2017-170 (které nabylo právní moci dne 18. 12. 2019) změna žaloby došlá soudu I. stupně dne 31. 10. 2019. Usnesením soudu I. stupně ze dne 22. 1. 2020, č. j. 24 C 154/2017-183 (které nabylo právní moci dne 23. 1. 2020), byl (k návrhu žalobkyně) vyloučen k samostatnému řízení nárok za užívání pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx za období od 1. 2. 2014 do 31. 12. 2017 (ve výši 133 597,50 Kč s příslušenstvím); řízení je vedeno pod sp. zn. 24 C 43/2020.
6. Žalobkyně setrvala na svém názoru, že za situace, kdy v rozhodné době žalovaná 1) předmětné pozemky užívala (což ostatně ani nepopírá), je ve věci pasivně věcně legitimována, neboť nároky z neplatné nájemní smlouvy jsou ohraničeny rokem 2000, tento závěr naposledy potvrdil Ústavní soud ČR svým usnesením ze dne 5. 5. 2011; nároky na vydání bezdůvodného obohacení z uvedené neplatné nájemní smlouvy byly vypořádány v řízení vedeném pod sp. zn. 5 C 41/99; po rozhodnutích v uvedené věci již není žalobkyně dále neplatnou nájemní smlouvou jakkoli vázána při uplatňování svých současných nároků a není vázána ani jakýmkoli nárokem z podnájemní smlouvy.
7. Žalovaná 2) k věci uvedla, že žádný z pozemků neužívala a ani neužívá, není pasivně věcně legitimována ve sporu; ohledem na § 2994 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 (zkráceně „o. z.“), je odpovědná žalovaná 1); namítla promlčení části nároku s ohledem na dobu, za kterou je nárok požadován, a na dobu, kdy vůči ní došlo k jeho uplatnění.
8. Žalovaná 1) vyjádřila nesouhlas s názorem soudu I. stupně vysloveným při jednání 21. 6. 2019, že odpovědnost za vydání bezdůvodného obohacení nese žalovaná 1) jako uživatel pozemků, a tedy žalobkyně má právo jako vlastník se domáhat vydání bezdůvodného obohacení přímo na žalovanou 1); práva a povinnosti účastníků se řídí podle přechodných ustanovení o. z. zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník účinný do 31. 12. 2013 (zkráceně „obč. zák.“), je proto vyloučeno, aby daný

případ byl posuzován počínaje lednem 2014 ustanovením § 2994 o. z.; za tohoto stavu je potřeba na situaci nahlížet tak, že pasivně věcně je legitimována žalovaná 2), tedy Hlavní město Praha. Žalovaná 1) pozemky užívala a užívá v dobré víře, plní závazky ze smlouvy o provozování skládky xxx uzavřené s žalovanou 2) v roce 1992, a Hlavní město Praha proti žalované 1) nikdy neuplatnilo nárok na vypořádání bezdůvodného obohacení, např. tím, že by vyžadovalo vrátit zaplacené nájemné, když podnájemní smlouva byla uzavřena až do roku 2047. Naopak v předchozích rozhodnutích soudu bylo Hlavní město Praha uznáno odpovědným za vydání bezdůvodného obohacení.

9. Soud I. stupně po provedeném dokazování popsaném v odůvodnění jeho rozsudku (na něž odvolací soud v tomto směru pro stručnost vlastního rozhodnutí odkazuje) vyšel ze zjištění, že žalobkyně je podílovou spoluvlastnicí v rozsahu ideální poloviny nemovitostí - pozemků parc. č. xxx a parc. č. xxx v k. ú. xxx, které jsou součástí skládky komunálního odpadu xxx, přičemž žalobkyně se domáhá po žalovaných vydání bezdůvodného obohacení za užívání pozemku parc. č. xxx za období od 1. 2. 2014 do 27. 12. 2017 a pozemku parc. č. xxx za období od 1. 2. 2014 do 16. 12. 2014. Žalobkyně stanovila požadovanou výši bezdůvodného obohacení dle znaleckého posudku Ing. Rozkošné o stanovení obvyklé ceny nájemného do konce roku 2013, a to u pozemku parc. č. xxx ve výši 10 Kč/m²/měsíc a u pozemku č. xxx ve výši 15 Kč/m²/měsíc. Uplatnění nároku i po žalované 2) v průběhu řízení bylo soudem posouzeno podle obsahu tak, že se žalobkyně domáhá celého plnění po obou žalovaných. Žalovaná 1) pozemky v rozhodné době užívala a užívá je dosud a za jejich užívání žalobkyni ničeho neplatí. Žalovaná 2) pozemky fakticky neužívá. Mezi účastníky nebyla uzavřena žádná platná smlouva pro užívání pozemků. Na začátku byla neplatná nájemní smlouva „(M. B. vs. hl. m. Praha)“ a neplatná podnájemní smlouva „(hl. m. Praha vs. FCC Česká republika, s.r.o.)“, bezdůvodné obohacení z těchto neplatných smluv za období do konce roku 2013 bylo vypořádáno v řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 5 C 41/99. Obě žalované namítají, že nejsou pasivně legitimované v tomto sporu, přičemž žalovaná 1) argumentuje právě řízením vedeným pod sp. zn. 5 C 41/99, kdy byla žaloba proti ní zamítnuta a odpovědnou byla určena žalovaná 2) jako účastník byt' neplatné nájemní smlouvy, žalovaná 2) uvádí, že pozemky neužívá a že je třeba již odhlédnout od závěrů citovaného řízení, když skutkový stav je nyní již odlišný. Soud I. stupně uzavřel, že „odpovědná za bezdůvodné obohacení“ a pasivně legitimovaná ve věci je žalovaná 1) jako faktický neoprávněný uživatel pozemků, který za užívání pozemků žalobkyni ničeho neplatí. Žalované 1) je známa skutečnost, že nájemní smlouva ze dne 26. 8. 1992 uzavřená mezi M. B. a hl. m. Prahou a z ní vycházející podnájemní smlouva ze dne 5. 11. 1992 uzavřená mezi hl. m. Prahou a žalovanou 1) jsou neplatné, když naposledy byla tato neplatnost řešena i Ústavním soudem ČR dne 5. 5. 2011. Přesto žalovaná 1) pozemky nevyklidila, užívá je dodnes, i když má vědomost o tom, že jde o neoprávněné užívání. Ve vztahu k žalované 1) shledal žalovaný nárok důvodným, přičemž po právní stránce odkázal na § 2991 a § 2994 o. z. Při stanovení výše bezdůvodného obohacení na straně žalované 1) vyšel ze znaleckého posudku Ing. Rozkošné č. 897-02-2014 ze dne 26. 2. 2014, když jeho závěry lze použít i pro předmětné období za situace, kdy žalobkyně v řízení uvedla, že ceny nájmu posuzovaných pozemků se v letech 2014 a následujících oproti cenám uvedeným v posudku nesnižovaly. Žalobkyni byl vedle jistiny přiznán dle § 1970 o. z. i úrok z prodlení ve výši dle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., s tím že počátek prodlení byl stanoven podle doložených výzev k zaplacení bezdůvodného obohacení a to bez zbytečného odkladu (výrok II); co do části úroků byla žaloba zamítnuta (výrok III), když žalobkyně neprokázala, že by žalovanou 1) k zaplacení v těchto termínech vyzvala. U žalované 2) nedošlo k bezdůvodnému obohacení, proto žalobu vůči ní soud I. stupně zamítl (výrok I).
10. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 1) soud I. stupně rozhodl s odkazem na § 142 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (zkráceně „o. s. ř.“) s tím, že žalobkyně ve vztahu k žalované 1) měla ve věci jen nepatrný neúspěch, když tento se týká pouze části příslušenství, žalobkyni proto přiznal plnou náhradu nákladů spočívajících

v zaplaceném soudním poplatku z žaloby a v nákladech právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen zkráceně „AT“).

11. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2) soud I. stupně rozhodl § 142 odst. 1 o. s. ř. a plně úspěšné žalované 2) přiznal za použití § 151 odst. 3 o. s. ř. paušální náhradu podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., když náklady na zastoupení advokátem v daném konkrétním případě neshledal náklady účelně vynaloženými (ve smyslu nálezu ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 376/12 ze dne 14. 3. 2013) s ohledem na skutečnost, že v projednávané věci šlo o typově jednoduchou žalobu o vydání bezdůvodného obohacení, její předmět tvoří běžnou agendu žalované 2), která má k výkonu svých pravomocí v tomto směru dostatečné materiálové i personální vybavení, byla proto schopna prostřednictvím svých odborných pracovníků zcela kvalifikovaně hájit své zájmy v tomto řízení, jak to ostatně činí v řadě jiných obdobných řízení u soudu I. stupně.
12. O povinnosti žalované 1) zaplatit náhradu nákladů řízení státu soud I. stupně rozhodl dle § 148 odst. 1 o. s. ř. s tím, že tyto náklady znalkyně Ing. Marie Rozkošné ve výši 1 050 Kč určil v usnesení obsaženém v protokolu z ústním jednání dne 19. 5. 2020 (č. l. 220 spisu), pravomocným téhož dne.
13. Rozsudek napadli včasným a přípustným odvoláním všichni účastníci.
14. Žalobkyně svým odvoláním brojila proti zamítavým výrokům o věci samé I a III. Uvedla, že původně směřovala žalobu jen proti žalované 1), přičemž má tento postup za správný; nicméně rozšířením o žalovanou 2) z opatrnosti reagovala na vzniklou procesní situaci, kdy žalovaná 1) postavila svou procesní obranu především na nedostatku své pasivní legitimize s poukazem na výsledky řízení, které u soudu I. stupně již proběhlo pod sp. zn. 5 C 41/99, a dále pak na řízení vedené u soudu I. stupně pod sp. zn. 18 C 9/2017 (které však následně bylo zastaveno pro zpětvzetí žaloby – poznámka odvolacího soudu). V otázce pasivní legitimize je mezi žalovanými nesoulad; obě žalované strany uvádí, že pasivně legitimované je ta druhá. Žalobkyně tak podala odvolání z důvodu jistoty, neboť pokud by v budoucnu přijaly soudy závěr, že pasivně legitimovanou je žalovaná 2), došlo by ke zkrácení práv žalobkyně. Ve vztahu k výroku III, kterým nebyly žalobkyni částečně přiznány zákonné úroky z prodlení, žalobkyně uvedla, že žalovaná 1) odmítla úhradu žalobou uplatněné pohledávky, proto žalobkyně musela postupně (s ohledem na své finanční možnosti) žalobu rozšiřovat; úrok z prodlení by měl být přiznán tak, jak je uvedeno v žalobních návrzích. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že žalovaná 2) je povinna zaplatit částku 2 091 491 Kč s příslušenstvím spolu s žalovanou 1), a dále aby přiznal žalobkyni úroky z prodlení v plné výši.
15. Žalovaná 1) brojila proti rozsudku soudu I. stupně s tím, že spočívá v nesprávném právním názoru a jeho nedostatečném, kusém a povrchním zdůvodnění vedoucím ve svých důsledcích až k nepřezkoumatelnosti rozsudku. Za podstatu nesprávnosti rozsudku žalovaná 1) označila skutečnost, že se soud I. stupně vůbec nevypořádal s jejím právním názorem, nezabýval se smluvními vztahy vniklými již v roce 1992, ignoroval přechodná ustanovení občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., a nezdůvodnil, proč vztahy vzniklé v době účinnosti občanského zákoníku č. 40/1962 Sb., neposoudil podle tohoto zákona ve smyslu přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., současně nerespektoval ustálenou judikaturu. Otázku vydání bezdůvodného obohacení v případě neplatných smluv řešily judikáty zabývající se od roku 1999 do roku 2011 právě nároky žalobkyně či jejich právních předchůdců, a to vždy tak, že jediným odpovědným subjektem je Hlavní město Praha, tedy žalovaná 2) v této věci. Tyto rozsudky měl soud I. stupně k dispozici a dokonce je cituje v napadeném rozsudku, ale vůbec se nevypořádává s jejich právními závěry a nezdůvodňuje, proč tento případ posuzuje jinak. Žalovaná 1) připomněla základ sporu a skutkovou historii s tím, že žalovaná 2) vypsal v roce 1991 veřejnou soutěž na vybudování a

provozování skládky komunálního odpadu pro Hlavní město Prahu a následně s úspěšným uchazečem, kterým byla společnost A.S.A, spol. s r. o. - dnes FCC Česká republika s.r.o., tedy žalovaná 1), uzavřela dvě smlouvy, a to prvou na vybudování a provozování skládky a druhou, podnájemní, kterou byly žalované 1) svěřeny pozemky k vybudování areálu skládky. V roce 1998 podala právní předchůdkyně žalobkyně žalobu vůči žalované 1) na vydání bezdůvodného obohacení z totožného důvodu jako nyní žalobkyně, tedy proto, že tvrdila, že žalovaná 1) užívá její pozemek bez právního důvodu. V průběhu řízení, stejně jako v tomto případě, byla žaloba rozšířena i proti Hlavnímu městu Praze, tedy žalované 2), a tehdy Obvodní soud pro Prahu 8 ve věci vedené pod sp. zn. 5C 41/99 rozhodl mezitímním rozsudkem tak, že žaloba je po právu pouze vůči Hlavnímu městu Praze. Městský soud v Praze v odvolacím řízení tento právní názor potvrdil jako správný. Tím žalovaná 1) přestala být již v roce 2000 pravomocně účastníkem řízení a veškeré další pokračování bylo vedeno bez její účasti; věc prošla řízením až k Ústavnímu soudu, přičemž všechny vyšší soudní instance v přezkumných řízeních potvrdily správnost právního názoru Obvodního soudu pro Prahu 8 a Městského soudu v Praze s odkazem na ustálenou judikaturu. Soud I. stupně postupoval bez jakéhokoliv odůvodnění v rozporu s uvedenými právními názory soudů, jeho právní zdůvodnění rozsudku je tristní. Není zřejmé, proč má skutkový stav za odlišný od shora zmíněné věci, když dle žalované 1) je skutkový stav věci stále stejný, neboť jde stále o totéž - tedy o užívání pozemků žalovanou 1) v rámci provozování skládky komunálního odpadu v xxx na základě podnájemní smlouvy uzavřené mezi žalovanou 1) a žalovanou 2) v roce 1992, o které bylo v rámci sporu vedeného právní předchůdkyní žalobkyně konstatováno, že je neplatná. Chybí jakákoliv zmínka, proč nebylo použito přechodné ustanovení § 3028 odst. 3 o. z, podle něhož na projednávanou věc nelze o. z. aplikovat, přičemž § 3028 odst. 3 o. z. jasně hovoří o tom, že práva a povinnosti ze vztahů vzniklých před účinností o. z. se řídí dosavadními právními předpisy, tedy v daném případě obč. zák. a to včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí jeho účinnosti. Nadto i o. z. používá stejnou zásadu jako předchozí občanský zákoník - tedy že vypořádání bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy je pouze věcí účastníků takové neplatné smlouvy (§ 2993 o. z.). Ustanovení § 2994 o. z. tvoří mimořádnou výjimku ze shora uvedeného pravidla vypořádání bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy, podmíněnou tím, že uživatel věci, která mu byla svěřena neplatně do nájmu, není v dobré víře. Ke zjištění „absence dobré víry“ žalované 1) nebylo prováděno žádné dokazování, soud I. stupně v tomto smyslu rozhodl nepředvídatelně. S otázkou neexistence dobré víry se soud I. stupně vypořádal jen tím, že žalovaná 1) není v dobré víře proto, že ve sporu vedeném od roku 1999, jehož není žalovaná 1) účastníkem od roku 2000, bylo rozhodnuto definitivně v roce 2011 se závěrem, že podnájemní smlouva uzavřená mezi žalovanou 2) a žalovanou 1) v roce 1992 je neplatná. Vzhledem k platné a účinné smlouvě o výstavbě a provozování skládky komunálních odpadů v Praze xxx, která zavazuje FCC k provozování skládky odpadů a k následné péči po jejím naplnění až do roku 2047, je nepochybné, že žalovaná 1) nemůže, pokud bude uvedená smlouva trvat, pozbýt dobré víry v užívání pozemků, když na nich má plnit smluvní závazky vůči žalované 2). V doplnění odvolání žalovaná 1) poukázala na judikaturu týkající se otázky bezdůvodného obohacení vzniklého z neplatných smluv, z níž citovala; dále se zabývala výkladem § 2994 o. z. s tím, že dobrá víra musí chybět již na počátku vztahu, a s tím, že k otázce dobré víry a její absence je nutné posuzovat každý případ individuálně, což se v projednávané věci nestalo. Ze všech uvedených důvodů žalovaná 1) navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že ve vztahu k žalované 1) žalobu zcela zamítne, a aby žalované 1) byly přiznány náklady řízení.

16. Žalovaná 2) brojila proti nákladovému výroku s tím, že nesporně počet úkonů, za které jí byla náhrada přiznána, měla jí však být přiznána náhrada nákladů právního zastoupení ve výši dle advokátního tarifu. Připustila, že předmět řízení by mohl tvořit její běžnou agendu, nicméně spor v této věci navazuje na předchozí spory mezi žalovanou 2) a žalobkyní, na něž bylo jak účastníky, tak soudem I. stupně ve věci odkazováno, nejednalo se tak o standardní spor, a bylo proto nutné, aby žalovaná 2) byla zastoupena subjektem, který je s těmito spory obeznámen. Tato řízení jsou

vedena již od roku 1999, spisy v těchto řízeních jsou nadstandardně obsáhlé a složité, bylo v nich opakovaně rozhodováno odvolacími soudy i Nejvyšším soudem, ve všech těchto sporech byla přitom žalovaná 2) zastoupena advokátní kanceláří. Pokud by měla žalovaná 2) využít ve sporu pouze své zaměstnance, a nemohla by využít advokátní kancelář, která jí zastupovala i v minulosti a která je seznámena s předmětem všech souvisejících sporů, byla by žalovaná 2) jako účastník sporu oproti všem ostatním účastníkům výrazně znevýhodněna, když sama žalobkyně je ve sporech zastupována již několik let stejným advokátem a stejným advokátem je zastupována i žalovaná 1), která rovněž v minulosti byla účastníkem některých z předmětných sporů. Proto má žalovaná 2) za to, že způsob určení náhrady nákladů řízení, která jí náleží, je nesprávný, a měla jí být přiznána náhrada nákladů řízení za zastoupení advokátem, neboť se nejedná o jednoduchý spor, který by mohla žalovaná obsáhnout prostřednictvím svého personálního aparátu a který by patřil k její běžné činnosti.

17. Žalovaná 2) ve vyjádření k odvolání žalobkyně a žalované 1) uvedla, že není ve věci pasivně legitimována, neboť předmětné pozemky neužívala. V projednávané věci je jiná skutková situace, než ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 5C 41/99, na kterou odkazuje žalovaná 1). Žalovaná 1) užívala a užívá předmětné pozemky, aniž by si pro jejich užívání zajistila právní titul, přestože jí byla známa skutečnost, že původní smlouvy (nájemní a navazující podnájemní smlouva) uzavřené s žalovanou 2) jsou neplatné. Žalovaná 2) nevstupovala do vztahů mezi žalobkyní a žalovanou 1) a užívání pozemků ani neumožnila, přičemž nastavení vztahů mezi žalovanou 1) a žalobkyní podle žalované 2) dokladuje způsob, jakým došlo k předání pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx žalobkyni po ukončení jeho užívání žalovanou 1), kdy uvedený pozemek byl původně užíván jako součást skládky xxx, v průběhu času se však žalovaná 1) rozhodla tento pozemek dále neužívat a pozemek vrátit zpět vlastníkům, tedy i žalobkyni, přičemž o předání byl mezi žalobkyní a žalovanou 1) pořízen písemný protokol, který je součástí spisu, předání proběhlo bez jakékoliv spoluúčasti žalované 2). Žalovaná 2) vyjádřila názor, že stejně tak, jako se žalobkyně a žalovaná 1) dohodly na předání pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx zpět žalobkyni po ukončení jeho užívání, měly se dohodnout na zajištění právního titulu pro žalovanou 1) k užívání předmětných pozemků. Změnou oproti věci sp. zn. 5 C 41 /99 je pak rovněž změna právní úpravy, která v mezidobí nastala, když na vztah žalobkyně a žalované 1) dopadá nový § 2994 o. z., dle něhož subjektem povinným k úhradě bezdůvodného obohacení je žalovaná 1). Shodně ostatně vzájemné vztahy účastníků a jejich povinnosti vnímala při podání žaloby i žalobkyně, která se vydání bezdůvodného obohacení domáhala původně pouze proti žalované 1). Napadené rozhodnutí, kterým bylo uloženo zaplatit bezdůvodné obohacení žalované 1) a vůči žalované 2) byla žaloba zamítnuta, 2) žalovaná tak má ve věci samé za správné a odvolání podaná žalobkyní a žalovanou 1) za nedůvodná.
18. Žalovaná 1) v replice k vyjádření žalované 2) setrvala na své argumentaci, že situace v projednávané věci je právně i věcně totožná jako v poukazované věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 5C 41/99, námítky žalované 2) označila za liché, odporující skutečnosti i chování žalované 2) vůči žalobkyni. Poukázala na to, že žalovaná 2) nutně potřebovala v roce 1992 zajistit otevření nové skládky komunálního odpadu, proto vyhlásila výběrové řízení na zřizovatele a provozovatele skládky s tím, že pro ten účel zajistí pozemky na vlastní náklady. Tyto pozemky, jak se následně ukázalo, nebyly dostatečně právně zajištěny, což vedlo v některých případech k neplatnosti smluv, jak vyplývá ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 8 sp. zn. 5C 41/99. Za tím účelem nebyla uzavřena nejen nájemní, resp. s žalovanou 1) podnájemní smlouva, ale především smlouva o vybudování provozování skládky odpadu s dobou trvání jejího provozování včetně následné péče až do roku 2047. Není tedy pravdou, že žalovaná 2) neumožnila užívání pozemků, naopak to byla ona, kdo pozemky nabídl, uzavřel pro ten účel smlouvy, a to včetně smlouvy o provozování skládky na těchto pozemcích, kterou je žalovaná 1) stále vázána. Ke sporům prvně došlo až v roce 1999, tedy v roce, kdy již byl areál skládky vybudován a provozován, tedy kdy

žalovaná 1) neměla a nemá jinou možnost, než v areálu setrvat a provozovat skládku v souladu se smlouvou o jejím zřízení a provozování až do roku 2047. Na těchto skutečnostech se nezměnilo nic. Vyčleněním žalovanou 2) zmíněného pozemku žalovanou 1) mimo areál skládky a jeho předáním vlastníkovi rozhodně nedošlo k prolomení zásady odpovědnosti účastníků neplatných smluv vypořádat bezdůvodné obohacení mezi sebou. Není správná námitka žalované 2), že právě žalovaná 1) si měla opatřit užívací titul k předmětným pozemkům, neboť to byla žalovaná 2), kdo způsobil vzniklou situaci, a ona také sama vypořádala v roce 2019 nároky žalobkyně v duchu odpovědnosti dané rozhodnutími ve věci 5C 421/99. Žalovaná 1) nadále plnila své závazky ze smlouvy o provozování skládky; pozemky užívá a užívala v dobré víře, kterou jí právě žalovaná 2) svými smluvními závazky vytvořila. V dalším dílem zopakovala, dílem odkázala na svoji odvolací argumentaci shora.

19. Odvolací soud projednal podaná odvolání při nařízeném jednání, přezkoumal správnost rozhodnutí soudu I. stupně jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (ve smyslu § 212 a § 212a o. s. ř.), přičemž dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.
20. Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování pro řádné posouzení věci, na jeho základě dostatečně zjistil skutkový stav věci. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně a ztotožnil se i s jeho právním posouzením věci. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, když v něm soud I. stupně, byť v základních rysech, vyličil svoji argumentaci vedoucí k jeho rozhodnutí; není ani překvapivé, když jeho závěry v zásadě vychází z argumentace žalobkyně i žalované 2), jež v řízení před soudem I. stupně z jejich strany zazněla. V projednávané věci se žalobkyně domáhá vydání bezdůvodného obohacení za bezesmluvní užívání nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně zejména s poukazem na skutečnost, že žalovaná 1) je od skončení řízení vedeného Obvodním soudem pro Prahu 8 pod sp. zn. 5C 41/99 seznámena se skutečností, že užívá předmětné nemovitosti protiprávně. Odvolací soud má na základě skutkových zjištění soudu I. stupně za to, že skutková situace v posuzované věci je odlišná od žalovanou 1) poukazovaného řízení vedeného Obvodním soudem pro Prahu 8 pod sp. zn. 5C 41/99, v němž byla za vydání bezdůvodného obohacení za užívání předmětných pozemků vůči právním předchůdcům současné žalobkyně uznána odpovědnou žalovaná 2) právě na základě žalovanou 1) akcentované zásady odpovědnosti účastníků neplatných smluv vypořádat bezdůvodné obohacení mezi sebou. Je tomu tak proto, že s ohledem na skutečnost, že nejpozději od právní moci rozsudku Městského soudu v Praze jako odvolacího soudu vydaného ve shora poukazovaném řízení dne 3. 10. 2001 pod č. j. 23 Co 280/2001-310, jehož byla žalovaná 1) do zmíněného rozhodnutí účastníkem, měla žalovaná 1) povědomí, že užívá předmětné pozemky na základě neplatné podnájemní smlouvy, muselo tak být žalované 1) bez pochyb zřejmé, že pro jejich další užívání již nemá žádný právní titul. Z tohoto důvodu - pokud za užívání předmětných pozemků žalovaná 1) nehradila žalobkyni ničeho, je povinna uhradit žalobkyni z titulu jejího spoluvlastnictví bezdůvodné obohacení za užívání předmětných nemovitostí bez právního důvodu, přičemž s ohledem na skutečnost, že se žalobkyně domáhá vydání bezdůvodného obohacení vzniklého v období od 1. 2. 2014 do období 27. 12. 2017, je třeba uplatněný nárok posuzovat ve smyslu § 3082/1, 2 o. z. podle § 2991 a násl. o. z. Přejícné ustanovení § 3028 odst. 3 o. z., dle něhož se práva a povinnosti ze vztahů vzniklých před účinností o. z. řídí dosavadními právními předpisy a to včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti o. z., na tuto věc nedopadá právě proto, že jde o nárok z bezdůvodného obohacení užíváním *bez právního důvodu* vzniklého za účinnosti o. z. Podle § 2991 odst. 1 o. z. *kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohátí, musí ochuzenému vydat, oč se obohátí. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení bezdůvodně se obohátí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám. Podle § 2994 dal-li někdo neoprávněně věc k užívání nebo požívání jinému, aniž ten byl v dobré víře, má vlastník nebo spoluvlastník věci vůči uživateli nebo požívateli právo na náhradu.* Toto ustanovení rozvíjí a konkretizuje základní skutkovou podstatu

bezdůvodného obohacení, „kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil“, pro případ nabytí bezdůvodného obohacení neoprávněným užíváním cizí věci, případně současným pobíráním plodů a užitků z dané věci osobou, jíž byla věc přenechána třetí osobou k užívání a na jejíž straně absentuje dobrá víra. Pokud by osoba, jíž byla věc přenechána k užívání, byla v dobré víře, pak by nebylo důvodu se odchylovat od dosavadního judikatorního náhledu na věc, tedy od dovození vzniku vztahu z bezdůvodného obohacení mezi vlastníkem (spoluvlastníkem) a osobou, jež si neoprávněně přisvojila vlastníku příslušející užívací oprávnění a přenechala je další osobě, a současně mezi osobou, jež věc užívá, a osobou, jež jí věc k užívání přenechala. Dle komentářové literatury, pozbude-li uživatel dobrou víru (ať už doručením žaloby, nebo proto, že se dozvěděl dostatečně závažné skutečnosti) bude povinen k náhradě vůči vlastníkovu podle § 2994, avšak jen za období počínající okamžikem, kdy dobré víry pozbyl (srov. Beck. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055-314), 1. vydání, 2014, s. 1926). Žalovaná 1) v projednávané věci svou vědomostí o existenci neplatné nájemní a zejména podnájemní smlouvy z roku 1992 pozbyla svoji dobrou víru ve smyslu § 2994 o. z. nejpozději v roce 2001, je tak ona jako uživatel předmětných pozemků pasivně legitimována k vydání požadovaného bezdůvodného obohacení, přičemž žalovanou ad 1) akcentovaný smluvní vztah mezi žalovanou 1) a žalovanou 2) na jehož základě provozuje na předmětných pozemcích skládku komunálního odpadu, je ve vztahu k nároku žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení zcela bez významu. Za této situace jsou závěry soudu I. stupně o pasivní legitimaci na straně žalované 1) a její absenci na straně žalované 2) zcela správné, přičemž správnost výše bezdůvodného obohacení nebyla odvolateli sporována, soud I. stupně se touto otázkou již nezabýval. Ve vztahu k odvolání žalobkyně do nepřiznané části úroků z prodlení odvolací soud připomíná, že nároky z bezdůvodného obohacení jsou splatné až na výzvu (§ 1958 odst. 2 o. z.), přičemž závěry soudu I. stupně o prodlení žalované 1) s plněním požadovaného bezdůvodného obohacení, z nich vychází zamítavý výrok III, zcela odpovídají zjištění soudu I. stupně o tom, jak byla žalovaná 1) žalobkyní k vydání bezdůvodného obohacení v dílčích částkách za dílčí období postupně vyzývána. Rozhodnutí soudu I. stupně je tak ve všech výrocích o věci samé správné.

21. Odvolací soud neshledal důvodnou ani argumentaci žalované 2) ohledně účelnosti nákladů vynaložených na její právní zastoupení, přičemž v tomto směru zcela odkazuje na odpovídající argumentaci soudu I. stupně. Na jeho závěru nemůže ničeho změnit ani poukaz na dlouhodobé trvání sporů mezi účastníky, když právě s ohledem na tuto skutečnost nic nebránilo zaměstnancům žalované 2) se v dané problematice již zorientovat, a žalovanou tak fundovaně v projednávané věci hájit.
22. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně ve všech výrocích o věci samé podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil a to včetně správných souvisejících nákladových výroků.
23. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně při jednání odvolacího soudu výslovně uvedla, že se domáhala celého plnění po každé z žalovaných, dospěl odvolací soud k závěru, že je namístě žalobkyni stanovit úhradu soudního poplatku z žaloby (ve znění jejích změn) i vůči žalované 2) ve smyslu § 9 odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve výši 104 570 Kč (položka 1. b/ Sazebníku poplatků)
24. O nákladech odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 1) bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř. s přihlédnutím k tomu, že v tomto stádiu řízení byla žalobkyně neúspěšná jen v nepatrné části (co do nepřiznané části zákonných úroků z prodlení), byla jí proto přiznána náhrada nákladů řízení spočívající v účelně vynaložených nákladech na právní zastoupení za jeden úkon právní služby ve výši 16 700 Kč (§ 7, § 8 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 AT -za účast na odvolacím jednání), jeden režijní paušál ve výši 300 Kč

a DPH ve výši 3 570 Kč, celkem tedy 20 570 Kč. O místu plnění bylo rozhodnuto podle § 149 odst. 1 o. s. ř., o lhůtě k plnění podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

25. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2) soud I. stupně rozhodl § 142 odst. 1 o. s. ř. a plně úspěšné žalované 2) přiznal za použití § 151 odst. 3 o. s. ř. paušální náhradu podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., za tři úkony po 300 Kč (vyjádření k odvolání žalobkyně, příprava a účast na odvolací jednání), celkem tedy 900 Kč, když závěry o neúčelnosti právního zastoupení žalované 2) soudem I. stupně vyslovené a odvolacím soudem aprobované dopadají i do poměrů odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Praha 10. února 2021

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu